

ПРОЛОГ

Іноді, якщо пощастить, якась людина, місце чи мить можуть скерувати наше життя у зовсім новому, кращому напрямку. Цей досвід такий глибокий. Ми наче завжди потребували окулярів, але не знали про це. А тоді вперше в житті пробуємо одні, зроблені для нас за рецептом, і раптом бачимо світ напрочуд чітко — навіть не уявляли, що так можливо.

Не знаю чому, але одного холодного, темного й дощового вечора мені пощастило натрапити на таке місце, познайомитися з такими людьми та здобути такий досвід.

Уроки та осяяння, що я отримала завдяки цьому, досі намагаюся до кінця зрозуміти. Дещо вже різко змінило моє життя, бо показало мені шляхи та можливості, про існування яких я навіть не здогадувалася. А дещо я досі намагаюся усвідомити. Там було чимало цінного, а мені, зрештою, лише п'ятнадцять.

Мене звать Ханна, і це історія про те, як я побувала в кафе на краю світу.

Розділ 1

Ханна стояла біля першої зі сходинок, що вели до кафе. Вона глянула праворуч. Автівка Джона виїжджала з паркінгу на дорогу. У голові Ханни лунали слова, які Джон сказав їй, перш ніж поїхати.

«Уперше я знайшов цей заклад, коли мені було двадцять вісім. Цей досвід змінив моє життя так сильно, що я навіть не можу тобі цього описати. Шкодую лише про одне: що не знайшов його раніше. Та якщо ти зависнеш там бодай на кілька годинок, то, гадаю, через багато років зрозумієш, що це було одне з найкращих рішень у твоєму житті».

У животі в Ханни забурчало. Вона була така голодна. Дівчина сунула руку до кишені й дістала все, що мала, — три долари. Багато на це не купиш. Джон сказав їй, що дав офіціантці двадцять доларів за вечерю для Ханни — на знак

подяки за те, що дівчина допомогла йому того вечора полагодити автівку.

«Проте, можливо, усе це — одна велика брехня», — подумала вона. Дещо з того, що Джон казав, коли вони їхали до кафе, не було схоже на правду. Тому вона й вибігла.

Ханна знову подивилась на автівку Джона, що зникала вдалині. Дощ припинився, але повітря було холодне, і вона тремтіла.

«Я можу зайти на кілька хвилин, лише щоб зігрітися, — подумала вона. — А потім візьму свій велосипед і піду додому».

Дівчина піднялася кількома сходинками та знову завагалась. Її велосипед. Пробита шина. Іти з ним доведеться довго, дуже довго. Вона згадала ще дещо. Джон сказав: «Там є старий на ім'я Макс. Він усе ремонтує. І робить це дуже добре. Я впевнений, що він зможе полагодити твій велосипед, якщо ти йому дозволиш. Йому було б приємно це зробити».

Ханна в цьому сумнівалась. Вона вже давно знала, що люди не допомагають тобі ні з того ні з сього. Такого не буває.

Дівчина піднялася на останню сходинку та знову глянула на автівку Джона, що відїжджала. За кілька секунд вона зникне з очей. Перш ніж поїхати, він востаннє запропонував підвезти

Ханну додому. Вона відмовилась. Можливо, це було погане рішення.

Знову здійнявся вітер. Він був такий холодний. «Лише на кілька хвилин, щоб зігрітися», — знову подумала Ханна. Потім підійшла до дверей кафе та потягнула їх на себе.

Розділ 2

Ханна зайшла всередину. На внутрішній ручці дверей задзеленчали дзвіночки. Її одразу огорнуло теплом. Так добре. Приємний контраст із холодом ззовні.

Вона чула голоси людей. «Мабуть, у кухні», — подумала. Можливо, це був той чоловік, який, як казав Джон, може полагодити її велосипед. Або офіціантка, яку вона вже зустрічала раніше. Та, що вийшла під дощ та запропонувала Ханні допомогу.

Ханна згадала, як повелася з офіціанткою, і на якусь мить відчула докори сумління. Але щось тут було не так. Вони брехали. А якщо не брехали, то не казали їй усієї правди.

Згадавши про це, дівчина знову вирішила піти. Вона вже наполовину розвернулася до дверей, але враз у животі в неї гучно забурчало.

— Ти можеш сісти, якщо хочеш, — сказав м'який, спокійний голос.

Ханна розвернулася на голос. Це була дівчина, можливо, на чотири чи п'ять років старша за неї. Ханна вже бачила її раніше через вікно кафе, коли ховалася ззовні. Щось тоді підказало їй, що вона має познайомитися з цією дівчиною. Але чого б то?

Незнайомка всміхнулася:

— Усі місця вільні. Паркуйся де хочеш.

Ці слова були сказані дружнім тоном. «Якось дуже м'яко, — подумала Ханна. — Наче раніше вона нечасто таке казала».

Вона завагалась, гадаючи, чому не почула наближення дівчини. А потім оглянулася на раптовий звук — шипіння на гарячому грилі. За кілька секунд кафе наповнили пахощі їжі. У животі в Ханни знову забурчало.

— Якщо хочеш їсти, то твоя вечеря оплачена, — сказала дівчина. — Джон залишив трохи грошей. Сказав, що це тобі на знак подяки за допомогу з пробитою шиною. — Вона всміхнулася. — За те, що ти підказала йому, де гайки, чи щось таке...

Ханна завагалась, а тоді кивнула.

— Він лагодив колесо під мостом, а там було темно. Я лише підказала йому, куди він їх поклав.

Дівчина кивнула у відповідь.

— Ну, якщо хочеш повечеряти, то це буде за його рахунок.

Ханна зауважила, що в поведінці дівчини не було жодного тиску. Фактично, зовсім навпаки. Це її чомусь нервувало.

Дівчина стояла приблизно посередині центрального проходу кафе. Раніше цього вечора Ханна кілька хвилин просиділа за столиком праворуч — аж поки ситуація почала здаватись їй дивною і вона вибігла.

Ханна ступила кілька кроків у бік дівчини та вибрала інший столик.

— Гаразд, — сказала вона та обережно опустилася на сидіння.

Навпроти була довга й вузька біла стійка. Дівчина взяла з підставки на ній меню та поклала його на столик Ханни.

— Можеш проглянути його. Принести тобі щось попити?

— У вас є холодний чай? — спитала Ханна.

— А ти хочеш холодного чаю? — і собі запитала дівчина.

Це було якесь дивне дежавю. Так само їй відповіла офіціантка раніше цього вечора.

— Так, — нерішуче відповіла Ханна.

— Гаразд, — відповіла дівчина та всміхнулась. — Тоді я впевнена, що є.

Така відповідь здалася Ханні дивною, коли вона вперше її почула. Зараз було не менш дивно.

Дівчина розвернулася й пішла. Але, раптом наче щось згадавши, вона повернулася до столика.

— Я — Емма, — сказала й знову всміхнулась. — Рада, що ти вирішила повернутися.

Ханна кивнула у відповідь, не знаючи, що відповісти на цей коментар.

— Я — Ханна, — сказала вона за мить.

Емма знову всміхнулась та кивнула. Потім розвернулася та пішла в бік кухні.

Розділ 3

Ханна потягнулася по меню, яке Емма поклала на столик. Дуже дивно було сидіти зовсім самій у порожньому кафе. Раніше вона їла в різних закладах швидкого харчування та маленьких ресторанчиках. Але ніколи — наодинці й ніколи — у порожньому, без жодного іншого відвідувача.

Вона розгорнула меню й почала читати. Їжа тут була недорога. На двадцять доларів вона могла замовити багато. Можливо, навіть трохи принести додому. Ханна подумала про вічно порожній холодильник у своєму маленькому будиночку та злегка похитала головою. Чому вона так поспішала туди повернутися?

Її очі зупинилися на страві під назвою «Сніданкова тарілка». Здавалося, що порція буде чималою. Крім того, наче пахло беконом, що смажився на грилі. Запах був приємний.

Ханна згорнула меню й поклала його зворотним боком догори. Там було написано: «Запитання для роздумів, поки ви чекаєте».

«Точно», — подумала вона, пригадуючи. Коли вона сиділа в цьому кафе раніше, то теж помітила ці запитання. У них було щось дивне. Що саме? Різні запитання на різних меню?

Вона опустила погляд на запитання на своєму меню та повільно їх прочитала.

Хто ви?

Звідки ви будете?

Чому ви тут?

Прочитавши останнє, Ханна відчула, як у неї затремтіли руки. Вона інстинктивно швидко підняла погляд та оглянула кафе. Але ніде нікого не було.

Знову опустила погляд на запитання.

Хто ви?

— Холодний чай? — спитав голос.

Ханна підняла погляд, очікуючи побачити Емму. Проте то була не вона. Офіціантка. Та, що намагалась допомогти Ханні раніше.

— Емма зараз повернеться, — запевнила жінка. — Я сказала їй, що можу записати твоє замовлення.

Ханна кивнула. Почувалася вона погано, бо раніше повелася дещо грубо з цією офіціанткою.

— Вас звать Кейсі, правильно? — спитала Ханна трохи нерішуче. Вона була майже впевнена, що ця жінка сказала саме так, коли представлялась раніше цього вечора.

Кейсі подивилася на неї та кивнула.

— Добра пам'ять.

— Мені, кхм... Мені шкода, що я була груба з вами раніше, — випалила Ханна. — Дякую, що допомогли мені дістати велосипед з автівки.

Кейсі знову кивнула.

— Будь ласка. Він досі стоїть біля стіни кафе?

Ханна здивовано подивилася на жінку. «Як вона знає?» — промайнула думка. Ханна тоді побігла вулицею та залишила Кейсі стояти під дощем. І лише після того, як Кейсі зайшла всередину, Ханна повернулась та сховала велосипед, притуливши до зовнішньої стіни кафе.

— Емма зараз зайнята саме цим, — продовжила Кейсі. — Шукає, чи є в неї запасна камера.

— Тут? — спитала Ханна, роззираючись.

— Ага, — відповіла Кейсі, наче це абсолютно нормально — мати в кафе запасну камеру для велосипеда.

— Але ми можемо поговорити про це пізніше, — додала Кейсі. Вона жестом вказала на меню. — Готова зробити замовлення?

Ханна кивнула, розгорнула меню й показала на «Сніданкову тарілку».

